

14 de febrer: un camí obert a tothom

El 14 de febrer de 1930 sant Josepmaria va comprendre que Déu cridava a pertànyer a l'Opus Dei també a dones de tot el món, per santificar-se en la vida corrent. Us oferim una anàlisi d'aquest “moment fundacional” –amb fonts fins ara inèdites- publicat a la revista *Studia et Documenta*.

13/02/2008

Selecció de l'article publicat per en Francisca Quiroga, professora de

Filosofia en la Pontifícia Universitat de la Santa Creu a *Studia et Documenta* (2007).

En què va consistir el fet fundacional del 14 de febrer de 1930? Es podria contestar aquesta pregunta d'una manera concisa dient: sant Josepmaria va entendre que Déu cridava les dones a ésser i fer l'Opus Dei.

Per tant, cal situar allò va succeir en la data que ens ocupa en la perspectiva de la realització del projecte que va tenir el seu inici el 2 d'octubre de 1928 [1].

El fundador detallava sempre la data en què va percebre que Déu volia la secció femenina de l'Opus Dei; algunes vegades afegia també les circumstàncies de lloc i de situació. El lloc va ser l'oratori de la casa de la marquesa d'Onteiro [2], a Madrid. La situació: mentre celebrava la Missa;

el moment precís: immediatament després de la Comunió.

Ell mateix anotaria més tard, allò havia succeït en la seva ànima: **“el 14 de febrer de 1930, celebrava jo la missa en la capelleta de la vella marquesa d'Onteiro, mare de Luz Casanova, a qui jo atenia espiritualment, mentre era capellà del Patronat. Dins la Missa, immediatament després de la Comunió, tota l'Obra femenina! No puc dir que vaig veure, però que sí que intel·lectualment, amb detall (després jo vaig afegir altres coses, en desenvolupar la visió intel·lectual), vaig agafar el que havia d'ésser la Secció femenina de l'Opus Dei”** [3].

I en una meditació dirigida en Villa Tevere [4], a l'oratori de Pentecosta: **“Jo anava a casa d'una senyora gran de vuitanta anys que es confessava amb mi, per celebrar**

missa en aquell oratori petit que tenia. I va ser allí, després de la Comunió, en la Missa, quan va venir al món la Secció femenina. Després, al seu temps, me'n vaig anar corrent al meu confessor, que em va dir: això és tan de Déu com la resta” [5].

Apareix aquest dia quelcom nou, però que no és una institució diversa, sinó un eixamplament d'allò que havia començat el 2 d'octubre de 1928 [6]. De formes diferents, sempre que es referia al que va començar el 14 de febrer de 1930, quedava palès que hi havia una continuïtat plena amb el que va veure el 2 d'octubre de 1928.

Ho expressava d'una manera molt clara en una reunió a Buenos Aires el 1974: **“Va ser el 2 d'octubre del 28, festa dels Sants Àngels de la Guarda, quan el Senyor va voler que comencéssim a treballar. El 14**

de febrer del 30 va completar la Secció femenina aquesta gran mobilització universal de cristians per a la pau, per al benestar, per a la comprensió, per a la fraternitat” [7].

En un apunt d’una conversa amb el fundador, el febrer de 1955, es reflecteix com entenia que la integritat de l’Opus Dei incloïa homes i dones. Els deia: **“L’Obra, veritablement, sense aquesta voluntat expressa del Senyor i sense les vostres germanes, hauria quedat manca” [8].**

Homes i dones en l’Opus Dei formen part d’una única institució; tenen una mateixa crida, una mateixa missió, idèntic esperit i maneres apostòliques [9]; constitueixen una família que té com a cap al “Pare” que, des que l’Opus Dei va aconseguir la seva forma jurídica

definitiva el 1982, és el seu Prelat [10].

Sembla significativa una anotació del diari del primer centre de dones, datada el 14 de febrer de 1943, en la qual es percep el ressò de les paraules de sant Josepmaria: “La nostra primera mirada en aquest dia tan gran per a nosaltres ha estat per al Jesús (sic) que des del Sagrari ens presideix, en ella hi ha hagut una acció de gràcies molt fonda per haver inspirat la col·laboració femenina a la seva Obra” [11]. L’expressió “col·laboració femenina”, tot i que és inexacta, reflecteix bé dos aspectes que sant Josepmaria els transmetia: l’Opus Dei és una institució única, amb dues seccions; la iniciativa és divina, per tant, tots –les dones i els homes– “col·laboren” amb Déu.

Francisca Quiroga

[1] Cf. Andrés Vázquez de Prada, op. cit., vol. I, pàg. 251-324.

[2] Leónides García San Miguel, Marquesa d'Onteiro: cf. ibíd., p. 258, nota 17. Casa seva era un hotelet situat al carrer Alcalá Galiano; va ser enderrocat anys més tard per construir un edifici d'apartaments. Cf. Ana Sastre, op. cit., pàg. 101-102.

[3] Josepmaria Escrivà de Balaguer, Apunts íntims, n. 1871, anotació feta el 1948, a Andrés Vázquez de Prada, op. cit., vol. I, p. 323. Sobre la rellevància històrica i teològica d'aquest text, cf. Antonio Aranda, "El Beato Josemaría...", pàg. 131-136.

[4] Villa Tevere és el nom del conjunt d'edificis que alberguen la seu central de l'Opus Dei a Roma: cf. Andrés Vázquez de Prada, op. cit., vol. III, pàg. 105.

[5] Apunts presos en una meditació, 14-II-1964, AGP, Sec. P09, p. 74. Cf.

Andrés Vázquez de Prada, op. cit.,
vol. I, pàg. 315-324.

[6] “Als mesos que segueixen al 2 d’octubre de 1928, Josepmaria Escrivà de Balaguer, encara que va percebre clarament l’abast universal de la llum rebuda, va pensar que l’Opus Dei estava destinat només a barons. El 14 de febrer de 1930, mentre deia la Santa Missa, va veure que havia de promoure aquesta vocació també entre dones, donant així origen a una nova branca o secció de l’Opus Dei. La Prelatura de l’Opus Dei –que constitueix una unitat pastoral orgànica i indivisible– realitza els seus apostolats per mitjà de la Secció de barons i de la Secció de dones, sota el govern i direcció del Prelat, que dóna i assegura la unitat fonamental d’esperit i de jurisdicció entre les dues Seccions”: José Luis Illanes, op. cit., pàg. 130, nota 74.

[7] Apunts presos en una reunió a Buenos Aires, el 26-VI-1974, AGP, Sec. P05, I, pàg. 595.

[8] Apunts d'una conversa, febrer 1955, AGP, Sec. P01, II, pàg. 6.

[9] Cf. Pedro Rodríguez — Fernando Ocariz — José Luis Illanes, op. cit., pàg. 69-86 i 162-198.

[10] Cf. Statuta, nn. 1 i 130, en Amadeo de Fuenmayor — Valentín Gómez-Iglesias — José Luis Illanes, op. cit., pàg. 628 i 647.

[11] Diari del centre del carrer de Jorge Manrique, 14-II-1943, AGP (Subfons Assessoria Central), D-1004.